

fælde, hvor disse efter naturfredningslovens § 43 skal godkende lossepladser, pelsdyrfarme m. v.

Til § 44.

Bestemmelsen svarer med visse modifikationer til § 22 i forslag I og regulerer myndighedernes adgang til at gribe ind over for en forurenende virksomhed med påbud om foretagelse af afhjælpende foranstaltninger eller om nødvendigt med forbud. Dette forhold har hidtil været reguleret gennem sundhedsvedtægtsbestemmelser svarende til normalsundhedsvedtægts § 30.

Bestemmelsen omfatter kun indgrebsmuligheden over for virksomheder, som er omfattet af lovens bilag. Spørgsmål om andre virksomheder, f. eks. almindeligt landbrug, må behandles efter de regler, som er optaget i reglementet, jfr. § 4, stk. 3.

For en virksomhed, som er godkendt eller skulle have været godkendt efter reglerne i dette kapitel, kan indgreb foretages i medfør af § 42, såfremt vilkårene tilsidesættes, eller en nødvendig godkendelse ikke er indhentet.

Bestemmelsen i § 44 har herefter særlig betydning for virksomheder, som endnu ikke har været undergivet en godkendelsesbehandling, fordi virksomheden allerede var etableret ved lovens ikrafttræden, men kan eventuelt også komme til anvendelse på virksomheder, som er godkendt, og som overholder de fastsatte vilkår for godkendelsen, nemlig i de tilfælde, hvor forureningen går væsentligt ud over, hvad der blev lagt til grund ved godkendelsen, jfr. § 44, stk. 4.

Man har lagt til grund, at der umiddelbart må kunne nedlægges forbud imod udøvelsen af virksomhed, som indebærer overhængende, alvorlig fare for sundheden, jfr. stk. 3. Dette kunne allerede følge af en nødretsgrundsatning, men man har fundet det hensigtsmæssigt udtrykkeligt at nævne forholdet.

Bortset fra sådanne tilfælde bygger forslaget på, at der kun kan gribes ind over for virksomhed, som medfører en *væsentlig forurening*, og dette gælder, uanset om virksomheden er godkendt.

For *virksomheder, som ikke er godkendte*, vil påbud om afhjælpende foranstaltninger ikke kunne meddeles, såfremt forureningen skønnes at være uvæsentlig. Dette fremgår af bestemmelsens stk. 1. Den tilsvarende bestemmelse i forslag I omhandlede „forurening, som ikke er af en sådan art eller gør sig så begrænset gældende, at forureningen skønnes uvæsentlig“, men der er ved den nu foreliggende formulering af forslaget ikke tilstræbt nogen realitetsændring. Bedømmelsen af, om forureningen er væsentlig, må således også efter det foreliggende forslag hvile på en samlet bedømmelse af forureningens

omfang og betydning samt omgivelsernes beskaffethed m. v. Ved bedømmelsen af eventuelle foranstaltninger må man endvidere lægge vægt på de generelle bestemmelser i forslaget § 1, stk. 3, og § 3, stk. 3. Det fremgår heraf, at man ved bedømmelsen af omfanget og arten af foranstaltningerne til forebyggelse og imødegåelse af forurening på den ene side skal lægge vægt på de ydre omgivelsernes beskaffethed og forureningens virkninger på disse og på den anden side den samfundsmæssige nytte af virksomheden, samt omkostningerne ved beskyttelsesforanstaltningerne. Det fremgår endvidere af de nævnte bestemmelser, at den, som udøver eller vil påbegynde en virksomhed, som kan frembyde fare for forurening, skal træffe de til forebyggelse og imødegåelse af forureningen nødvendige foranstaltninger og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden i mindst muligt omfang giver anledning til forurening.

Med hensyn til *virksomheder, som har opnået godkendelse* i henhold til §§ 35-38, har man under de førte forhandlinger med erhvervsorganisationerne overvejet, i hvilket omfang der til godkendelsen burde knyttes en særlig retsbeskyttelse for virksomheden, f. eks. således at virksomheden i et vist kortere åremål efter en godkendelses meddelelse ikke skulle kunne mødes med krav fra myndighedernes side om foretagelse af yderligere afhjælpende foranstaltninger. Man har dog samtidig været opmærksom på, at en godkendelsesbeslutning ikke kunne være bindende for al fremtid, selvom behandlingen af godkendessagerne bør være så grundig, at en meddelt godkendelse kan opfattes som mere end en konstatering af, at virksomheden ud fra miljøhensyn må placere sig på det pågældende sted.

Efter forslag I kom retsvirkningen af en godkendelse til udtryk ved, at forbud kun kunne meddeles, såfremt forureningen gik væsentlig ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen. Efter det nu foreliggende forslag er retsvirkningen, at forbud og påbud kun kan meddeles, såfremt forureningen går væsentligt ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen. Ved bedømmelsen af, om påbud eller forbud kan meddeles over for godkendte virksomheder, må der derefter i første række lægges vægt på, om forureningen er væsentlig. Ved bedømmelsen heraf må man tage udgangspunkt i de samme overvejelser, som er anført ovenfor med hensyn til virksomheder, som ikke var godkendt. Der er imidlertid i bestemmelsen i stk. 4 fastsat den yderligere betingelse, at forureningen skal gå væsentligt ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen. Bedømmelsen heraf må dels hvile på en vurdering af forureningen, dels på en vurdering af de oplysnin-